

De wachtkamer scheurmond

Gevolg van vocht in de mondhoeken

Het lichaam kan onaangenaam verrassen met rare uitwassen. Een ooglid dat op gezette tijden begint te kloppen, lokaal haaruitval of een onverklaarbare jeuk. Vandaag: scheurmond.

Een aandoening met een naam als een voorgerecht: perlèche. In de volksmond ook wel scheurmond of gewoon wondjes in de mondhoeken. Het is een veelvoorkomende kwaal. Eentje die vooral hinderlijk is vanwege de pijn. In de mondhoeken wil je geen wondjes hebben, want de boel beweegt daar behoorlijk, waardoor de wondjes steeds weer openspringen en dat vertraagt het herstel.

Bij ideale omstandigheden is de kwaal binnen een week tot twee weken weer weg, daar hoeven we het niet over te hebben. Maar vaak ook gaan de wondjes maar niet over. Juist die 'chronische scheurmonden' ziet huisarts Mascha Bevers in haar praktijk in Westerpark. "Het is een vicieuze cirkel. Mensen houden hun klachten. Dan moet je het patroon dus doorbreken."

Maar de kwaal kent verschillende oorzaken, dus ook de oplossing is niet eensluidend.

Eerst maar eens de verschillende oorzaken. Vaak is het een contacteczeem, zegt Bevers. Het komt geregeld voor bij mensen met een niet goed passend kunstgebit. "Dan vallen de plooiën in de mondhoeken wat te diep. Dat gebeurt ook wel als mensen ouder worden. Omdat de huid op elkaar ligt, wordt het daartussen vochtig. Daar ontstaat een verweking, velletjes, roodheid, eczeem en vaak een chronische irritatie."

Nog een groep slepende scheurmonden bevindt zich onder kinderen, waar ook vocht in de mondhoeken de oorzaak is. Kinderen hebben

meer de neiging tot plukken en likken. "Als je er eindeloos aan blijft klooiën, gaat het niet over. Het wondje heeft wel rust nodig om te helen."

Bij kinderen komt het geregeld voor dat er een schimmel of een infectie bij komt. In dat geval schrijft Bevers een antischimmel- of een antibiotica-crème voor. Bij een slecht zittend kunstgebit moet die prothese worden aangepakt en in het geval van de dubbele huidplooiën in de mondhoek zijn fillers effectief. De huid wordt opgevuld, waardoor die ook niet meer op elkaar ligt. Oorzaak verholpen, probleem weg.

En tot slot is het ook nog de kunst van het afblijven: afleren dat je aan je wondje pulkt, lijkt of anderszins de boel ontregelt.

Malika Sevil

Suggesties: wachtkamer@parool.nl

PEPTIDEN

Kookwater zoete aardappel houdt slank

Het kookwater van zoete aardappelen houdt muizen slank. Dat blijkt uit een publicatie van Japanse onderzoekers in wetenschappelijk tijdschrift *Heliyon*. De onderzoekers deden een experiment waarbij ze muizen een vetrijk dieet gaven. Bij een deel van de muizen bevatte het dieet een hoog gehalte aan zoete aardappelpeptiden: moleculen die na het koken van zoete aardappelen in het kookwater achterblijven. Na een maand was dit deel van de muizen een stuk minder zwaar dan de muizen op een dieet met een laag peptidengehalte. Waarschijnlijk spelen de peptiden een rol bij het afbreken van vetten.

DINOSAURUSSEN

Gevederde dinostaart in barnsteen

Chinese onderzoekers hebben een dinosaurusstert gevonden die bewaard is gebleven in een stuk barnsteen. Wat vooral bijzonder is aan de 99 miljoen jaar oude staart, is dat de veren er nog aan zitten. Er zijn al eerder staarten met veren gevonden in barnsteen, maar daarvan was onzeker of ze bij een dinosaurus of bij een vogel hoorden. De nieuw gevonden staart is lang en flexibel waardoor die niet van een prehistorische vogel kan zijn. Ze denken dat de staart aan een niet-vliegende dino toebehoorde uit de groep der Theropoda. De vondst, gepubliceerd in *Current Biology*, biedt inzicht in de structuur en evolutie van dinosaurusveren.

Colofon

De wetenschapspagina's worden mede mogelijk gemaakt door New Scientist (www.newscientist.nl). Coördinatie: Jim Jansen. Met medewerking van Yannick Fritschy.

NewScientist

'Dat meepraten door dieren kan natuurlijk niet in mensentaal'

Eva Meijer

Hoorn,
7 januari 1980

1997	eindexamen middelbare school, Hoorn
2005	kunstacademie, Den Haag
2012	wijsbegeerte, UvA
2012	roman <i>Het schuwste dier</i> verschijnt
2011-2013	roman <i>Dagpauwoog</i>
2016	publicatie <i>Dierentalen</i> en <i>Het vogelhuis</i>

recht moet hebben die regels mee te bepalen. We denken niet zo vaak over hoe dieren zelf hun leven zouden willen leiden. Dat meepraten door dieren kan natuurlijk niet in mensentaal. Maar we leren steeds meer over dierentalen en hun culturen. Op basis daarvan zouden we moeten nadenken over hoe we samen met dieren de maatschappij en politiek anders vorm kunnen geven."

Dat klinkt nogal vaag. Hoe ziet u dat concreet voor zich?

"Neem het conflict tussen mens en wilde gans. De ganzen vreten het gras van de boer en zijn een gevaar op het vliegveld. Wij zijn gewend om het als mens op te lossen door de vogels af te schieten of weg te jagen. Je kunt ook kijken hoe je in interactie met de gans tot een oplossing kunt komen. Bijvoorbeeld door ze te leren ergeren anders heen te gaan of het boerenland misschien gewoon met ons te delen. Het is immers niet altijd rechtvaardig dat de mens alle publieke ruimte inneemt."